

[Transcript] Přepište dějiny / Na Oscara jedině s dějepisem

Poslucháte přepište dějiny, tentokrát budeme spolu tak trochu do kina, bych řekl. Co?
No, já jsem byl posled s vámi v Kyně na říškovi,
jestli mám obsluvat něco podobného, tak nevím.
Hmm, my jsme žené. Že vás nutit nebudu.
Dobře, dobra.
Při sustaneme sedět, kde jsme, a budeme do kina jen tak jako mentálně.
Tak to jsem pro.
Ale nežte tam vydáme, tak si řekneme ještě, kde nás můžete potkat,
ještě stále 29. vpátek v Liberci.
A v prvním řínovém týdnu se můžeme vidět 4. v Brně v Kázněci a 6. v Poličce.
A pak 10. řína se můžeme potkat v Placni.
To je takový hektický začátek řína.
Čísna slze stále v našich dvou knihách a třetí se chystání kam daly stopat,
to už můžeme jem dějávizovat a každou středů jde díku enu našich tematických kapitolách.
Vám pak ještě mům poznámka připravíme takový návod na sociální citě,
že je to třetí knížka, protože první byla modrá, druhá je červená a třetí je bíla.
Já tatovast trikoloru.
No i jak v jakých průzitach kníhovně se stavit, abyste si na hru nesestavili jako ruskou trikoloru?
Jak se tam jeli to našich?
Já bych chtěl, věřím to můžete chtěl, co vás posluchají by si nesestavili ruskou trikoloru, ale nikdy
nevíte.
Tak lep, nebo jak si se stavit správnu trikoloru?
No, no, no.
V tomto řaděni jsou kníhy v ruské trikoloru, a byste věděli, abyste se pak nedivili.
No, ale kdo vás podporuje, tak určitě budeme rádi, jak na Hero Hero nebo na Gazettisto
dokončujeme náš seriál na téma Mnichova 1938, ale celý podzim.
Peď v Pávek bude posledit můde plný bonusů.
Vším jste si, bratři, dou na oskara.
Měli říkali, můj bratři říkali o oskara?
Ne, ne.
Dou.
Vy jsme tady měli...
Jozef a stěrat.
Jozef a stěrat.
Vy jsme tady měli před časem scenáristů...
Marka Epshtajna.
Marka Epshtajna na hovoru o tom filmu, o to vlastně velmi zajímavé.
Naporučíme tento bonusy posledit.
Dohledajte si v našich bonusech rozhovor s scenáristou firmu, bratři.
Můžeme v snetešku teď kom říkat, že jako máme ten čich na to, který...
No my jsme...
Králátka je ta nosná na to a věděli, co přijde, proto jsme si znali rozhovor se scenáristou.
Půjdu roku předem jsme jasně vyděli jste nabídky,
kdo bude stát v cestě do Kranowska.

[Transcript] Přepište dějiny / Na Oscara jedině s dějepisem

Konec toho, jako sebe laskání a počme zpátky, jako k realitě.

Dobře.

Film, bratři, byl nakonec vybráno nominován,

že se pokusí nás reprezentovat na Oscare.

No, tak má parametry.

Jo.

No, má parametry.

Já jsem ho ještě neviděla, z důkustovou bojím.

Dokyn půděláš v řínu.

Ale je to zjevně heroické, viděl jsem trailer.

Je to dynamické, strílí se tam, je tam rodina,

je tam osud matky, jsou tam kluci,

kteří jdou proti tisícovká bojáků.

Je to železná opona.

Jenom se podívejte na naše Oscarové filmy,

které třice nebyly takhle heroické,

ale z jakého jsou období a co rezolnuje u Amerických akademiků.

I když nevím, jestli už se nezměnila doba,

nebudou Amerických akademiků a akademiček

rezenovat něco úplně jiného v rámci,

jako filmových prioritele.

Naše Oscarové filmy jsou vždycky

jako velmi hluboce zakořeněné vějná.

Tak se na to mrknem.

Já bych to udělal, takže bychom si

v tom běžném dílu pohovořili o tom,

jak pracujeme z historii ve filmu.

Možná to trošku odpěchneme o těch Oscarových nominacích.

Můžeme, ale já...

A pak bych se podíval možná v bonusu na nějaký 1, 2, 3 filmy,

které jsme v posledními věděli

a mohli bychom jen doporučit,

ale bych to kreativně, invenčně zajímavě.

A to, ať už v klasické filmové tvorbenoste

v dokumentu.

A se bych neposuzoval barbí, ale se by ho penajmra.

Barbí je historické filmu?

No právě říká to,

když to spojíme s dějenami, tak budu rád.

Já bych to viděl i barbí.

Tady je Martin Gromar.

Tady je Michela Serí.

Takticky pustou byly Američanou,

až do Belgije.

A tady ten mistrný takticky tach
v Itálii.
Ale proč?
Protože nepřátelé lezou do pasti.
Onesu řidouka, pravd.
No, a já jsem Marijec.
Židouské obchody jsou fuť.
To je zákon.
Teraz budu len arisky obchody.
No, a to je arizácia.
Rozumí?
Nerozemi.
Dosprávně, vidíš?
Já rozumíš, když chceš.
No, že ten váš tam dáváme z hnudci.
Byly doby,
by jsme tam dávali zdičnosti.
Pan, toho než jsme poznali,
jaký jste prvý tě, Virusové.
Rozumíš?
Rozumíš?
Všichni o pomoci.
Tohle je u mě pomoci.
Takže to si vlastně hrdina.
Ne, to si mě hrdina.
Kdo by dneska byl tak pošetil,
projebovali jako hrdina.
Naše pásmo pokračuje dramatickou scenkou,
válka není
šudemír.
Ale von Fašista urátne chtěl.
Toto leze ze své skrýše.
Fašista.
A těžce díše.
A já vím, co to může.
Když náci závodovat.
Je suno skrýve, kožy by nekomel maestro
myslíveček.
Božetej, oj to sánu svého cíle.
Už není.
Zlábili na nevěhně.
Lepší odchází jsou,
jenom my potvory postáváme.
Jsou námi z Emel Zatopek?

Jsou z Emel Zatopek.
Naradily jsme se nejstejní ro,
a vy stejní den?
To jen jí možné.
To bude zde mě osud.
Také poběžím.
Zepište dějiny!
Díky
No, když jsem se díval, co vybírali
mezi těmi dalšími filmy,
které připadali v úvahu na nominaci
na Oscara, tak mi právě zaujalo,
že tí bratři to vyhráli nad filmy
jako bot obnovy, nemá tajemství,
pyjárky a ú svět,
což jsou filmy, které jsou nehistorické.
A loni? Emocji.
A loni nás reprezentovaly ilbo jemu.
Historický film.
A pak jsem si uvědomil,
že pokud český film nějakým československý získal
Oscara, tak to byl obchod na Korze
od šesledované vlaky.
A kolia. A kolia. Všechno.
Historické látky vlastně.
Ale vždycky s tím osobním příběhem.
My ne děláme na Oscara velké historické fresky.
Vždycky je to příběh toho,
že bychom děl, jako bitvu uvatilo.
Nebo mě 144 v rámce
Vršavského postání.
Ne, ne, ne. Tady je to prostě
obchod na Korze, kdy prostě hlavní hrdina
prostý, truhlá, však tonu brdco
a rizuje malý textilní obchod
a vlastně to
ten malý člověk v soukolí velkých dějin
toho slovak štátů
z paní Lautmanovou
s vezkelem podání Idy Kaminské
tak to je jako jednalátka
vlastně slovak štátů.
Ostrze sledované vlaky bytě to
příběh měloše hrmy

a jeho dospívání včetně sexuálních zkušeností.
Já si tam pamatuju pana Zajíčka
v podání vlastně Milabrodského
jako toho Germanizátora
zde jsme takticky ustoupili
tady jsme takticky se stáhli a pak
až dostaleme spojence do větre Evropy
tak je rozdrtíme jediným mocným úderem
jak to by si je tluetěm
lidem z toho nádraží
a přijel nadrezině
ale jste protektorátů, jste prostě situaci
kdy je tam na konci tuším Naděj Urbanková
v roli Victoria Fry
ještě jako nomen omen
vítěstí a svoboda
je také to protektorát a ještě dokočí
navíc jako tragicky smrtí
vlastně toho mladého železněčáře
no a možná u Koly bychom si mohli trošku
hrát na to, kde je ta historie
a kde je ten osobní příběh
ale je to konest normalizace
a i v tom Kolyho by se dostalete
do vyšetřovných státí bezpečnosti
A no, ale je to historie
z perspektivy toho díváka, který se na to dívá
v době, kde ten film šel do kin
to film popisující při se nedávno, ale minul.
Máte tam emigranta, jako toho bratra
Máte...
Je to zatím zlomem, prostě popisuje to dění
před zlomem a vdíváme se po zlomu.
Je tam STB, bude tam sametová revoluce
jsou tam ty ustupky, je tam falešná svatba
Je to tak, že jako v těch nominacích
jsou filmy na historické a vysky to vyhrá
historické běh, jak u nás nebo často?
Velmi často, když se podíváte
na to poslední období, třeba na ty
běháky, které měli aspoň čanci
byli nominovány, potom do toho finišia
nebudu zdělovat všechny, no tak

film z roku 2000 musíme si pomáhat
Jana Hřebejka, který nás také
často poslouchá, že zdravíme
tak to je, to jsou taky
dějiny, tak je to protectorát
je tam navísta nejednoznačnost
toho česko-německého stíkáni a potíkáni
V roli Jaroslava Důžka bez pochyby
ale zasou to v fuzovkách jako malý lidé
bolek, polívka, Jana Šišková
hrají ty manžele, kteří nemohu mít děti
schovávající jako žiroského
mladíka, ale vlastně v tom je
ta trest možná nejednoznačnosti
strachu, musíme
si pomáhat tě sám osobi název
jako co to vlastně má znamenat
my všichni, kdo jsme jako spolu
proti sobě, ale jsou to dějiny.
Myslíte hřebejkovi tvoje vlastně
v tom hledu jako líbí ta linka
že bude přesty historické epuchy
v těch filmech různě a vlastně
postihuje nějakou představu o těch epuchách
říkám, že je do bovu realitu
představu, je tam to protektorátní
musíme si pomáhat s těch malými obyčnými
co tam ty peličky těch 60. let
a pak je tam taková saký hru, že
jako facka za to všechno.
A tady mimo chvíte si zapadla nejvíc.
Trošku neoprávděně zapadla, protože
ta ideá je tam velmi silná,
ale než jsi se teď další film, který byl
nominován, na který si dostal do toho užího výběru
rámcí oskarových jednání, tak jsou to želary.
Tak jste prostě
u legátové jako
kamětů, květy, režiceré, odřeje, trojana
a jste zase ve válce, zase je tam
začátku od boji, pak je tam schování
té dívky v těch
kopcích. Na konci máte skvělé
scény historicky vtažené na příchod

té fronty, těch
provoledových jednotek i té
rodearmáry, co jsou zločinci s výspůsobem,
takže tak je tam ta nejednoznačnost
dějn, ale zase jste ve válce.
Tady se z toho samozřejmě,
aby nejbejí, jsou to žádná železná pravidla.
Ne, ale zajímavý trend
vlastně nebo nějaké moment,
který se tam objevuje, jak ponorná řekla, nevím.
Jako v 60. letech byli nominace
nebo hřímá panenka, což je
specifické, samozřejmě z lidské osobnosti,
měloš informálná pojímání
do malého českého člověka
A otázka, co by to dělal na těch oskarech
to jsou filmy, spíš na Evropské fesky
No, ale měli nominaci na tom oskarech.
Ale nezískali.
Není to otázka, vlastně se nebavíme o Americe,
když jim se chceme reprezentovat.
Takže když to schrnete v těch úspěšných
no, tak budete na 90%
jako historických témát, kdy u vnitřě
spíše ten malý český člověk.
To je možná vlastně a tím se
odledil od těch československých oskarech
nominací, ale možná
se vstala k historickému filmu
u nás jako takovému, možná v těch posledních
dekádách teprve. To je možná
podstatné to vyprávění
konkrétního osudu, konkrétního
příběhu. Já si myslím, že tam vlastně
zmizela vyprávěnci velká linka,
že tam zmizel ten velký příběh
těch dějen, říkám jako velké
politické dějiny, ale prostě jako, aby
když tom historickém filmu bylo jako velké
historické vyprávění. A máte příklad
přece velké historické vyprávění? Tak si vem
te filmy, které jdělal třeba Vladimír Kernar.
Ano, v jedno značitě... Tam vlastně nejdete
přes konkrétní lidi, těch je tam

tolik, že nemáte... Tolik to spíše
ale je to freska, různých osudů, které se
nebo sedím na Konáry a jem je dobře.
Jaku bysko, jak vlastně
taky pohled na dějiny? Ano, vlastně
nejedno značitě, on okaz je velmi nejedno
značitě tyhdy. Ale za mě jsou jako všichni...
Vám se vám zmítají hrdinové a padouši se
vyměňují role poměrně běžně. A za mě jsou
třeba moje nejubdivenější, všichni dobří rodáci
taky vlastně freska. Vlastně těch postav je
to spíše, jako mozajka, je to jako...
Není tam hlaví hrdina?
Tam prostě, třeba tišek možná, ale tam tej
pimpadlata, prostě běhají tam a zpátky umírají
odkázejí, jsou vysidlování, jsou
přesidlování, pak se vrací dobří špatní.
Ale ta poslední dobá mě ještě
zaujala jedná teze. A to nebudu
vytahovat jako Jana Procházku, jako
Čáro Vídňa. Nebo
ucho. Nebo ucho.
Sou taky jako dějiny, a taky je to
na několika osudech.
Pěšeta freska.
Jednoho z předového hrdinu a
vypravíme jeho příběh, kde je jiná.
Velmi často.
Ale to je obecný trend.
Tak je to není kritika, to popi situace.
To je otázka Napoleona a
další kryptět.
Já jsem se díval nějaké historické filmy
dou dokin letos
a to množství
jako v konkrétních figur,
ať už to teda jsou zmínění bratři
u nás, nebo ve světě Napolon, právě
o kterém asi budeme mluvit, potom
v bonusu Ferrari, nikoli teda auto,
ale Enzo Ferrari, Roosevelt
a dokonce teď půjde do KIN Golda.
Na to jsem teda zvědavý.
No to jsem oni zvědavý.

Ale zase jsou to konkrétní
politické postavy, které
převipravíme nějakým zkůsobem
otázka je to míry kreativity, míra ideologie,
které v tom bude nějaké snahy
o vybudování, obrazuté osobnosti.
My se musíme asi vydomit jednu věc
a to asi vytnout před celý to
před závorku, neleze se bavit
podle mě o dějinách ve filmu,
ale o filmových
reprezentacích té minulosti.
No ale zase u té reprezentace
si musíte velmi dobře podívat,
zvláště v našich dějinách,
které dekádě to otočí.
No ale pak to už se můžeme
bych by se budou bavit o tom,
že nějaké filmy nazře minulost,
nazře mi dějiny, tak by jí měl
nazřít v jakékoliv dekádě.
U nás nefunguje.
Vávra si natočila ústickou trilogii,
na konci 60. chcech jsme vyrovnat
z komunizmem a točíme od ucha
až po rodáky,
pak je to šílené v rámci normalizace,
kdy jste mezi Sokoloven,
Nizrady a subdesátkovým Gotwaldem.
A po 90.
se teprv naděchujeme
co natočit, jak
a no, vzniknou filmy
o Měladěhorákové
hřícíker.
Jasně.
Ale zase,
když se podívate na rozdíl mezi
90. a poslední dekádou,
tak je tam jedna
věc společná, která nevím,
jestli byla přerušena nebo nebyla,
nejsem schopen to vlastně jako říct direktivně nějak,
kterou jako identifikovat.

Tak, ale v 90.
najdete filmovou a televizní tvorbu,
která je výrazně antikomunistická,
bočan, stránským.
Vymezení se. Tak, ale
poslední dekádě i nejdete zase.
Mělada, palach.
To je zase jako zajímavé, protože...
Ale všimněte si i těch příkladů,
kdy ten bočan s tím stránským
dělají právě ty fresky.
Dělají to v velké vypresice,
je tam hlavní hrděna, ale desker
stenději. No to teď není.
Teď to máme prostě jako
postavené na...
Toho budíme.
A víme, že Mělada nebyla.
No, hrozně.
Tak mě to zaujalo v té diskuzi,
když se teda nominace objevila,
tak samozřejmě v rámci
sociálních sítí a případně zdravíme kolegini
Veronica Phehes, ústavů
do Bejdejiny Academy je to komentovala.
A vlastně trošku si to pro sebe
interpretoval, pokud jsem to správně četl,
že nějaká
míla jako nejednoznačnosti
těch dějin, která tady třeba
dříve byla a to může být jak
v pelíškách, nebo v občanském
průkazu a podobně.
Se nám přelamuje znova, jak říkáte,
těch antikomunistické
do nějaké potřeby ten příběh mít jasný.
Z tímhle dějiny má se věrovnat
hodit to černobíle. Prostě bude to
ta vyprávienka, která v sobě nebude
mít vnil sní rozpor. Otázka
jestli o tím vlastně sobě budou mít,
jestli tam bude rozpor jako té vrady.
Ale víme, že věci z posledních let
to často nemají. A vlastně tam

zůstáváte. Já jsem schopen, jako třeba najít jako určitý míru experimentu samozřejmě dānu tím, že je to určenā mainstreamovou publiku, takže ten experiment nemūže být jako zāvratný.

Ale ta hra nĕjakā dějina mĕ nĕjaký vĕklad. Já jsem schopen to najít, jako i v Āeskĕm století, i v Bohĕmĕ, kdy to je nĕjakā snāha jako pĕrevypravit to jinak zāroveň to tím kodifikovat novĕ, samozĕřejmě.

Ale je to jako uchopení tĕ lādky, kterā je znāmā z tĕch ťkol, nebo z televize, v ty pĕřipadĕ Bohĕmy, kdy vĕschny znāme ty. A tak trochu pĕepsání. Tak. Ale zāroveň to trošku jako řeknete jinak, ukāžete jinak a je tam nĕjaký experiment.

Žebo, o tĕ milady jsem tohle jako nevĕdĕl.

Tam bylo vyprávĕní prostĕ velkĕho jednoho pĕřibĕhu patetyckĕho s jasným koncem. No a nebo māte snahu zachytit jako ten reťim komunistický zejmĕna zledĕjskal tĕ deprese a natoĕíte poutā, nebo podobnĕ filmy, kterĕ se dĕlāj kzp. na to zākulisí, nebo to slāhni bezpeĕnost, ale ten jako nāť historický film, není totiž v koneĕnĕm ťsledku priority i tady ten osobný pĕřibĕh a fresky ťž se nedoĕí.

Nemāte na nĕj nejvĕdĕ si rozpoĕet nebo jes, nebo scenaristť.

Tak to je dalĕí vĕc.

A to moťnā, scenarist se nadeko asi musel bťt, jako není moťnā, by to zmyzelo.

Akorat se to nekupuje.

No a dalĕí vĕc je,

kdyť se koncentrujĕme na to, tak teď ťž tťbratĕři jsou 50 leta jelbojĕ mobil, moťnā jistĕm zpťsobem vťjĕmka ale vlastnĕ budeme toĕit nĕjaký film o Protektor a tu Protektor

a to, co to bylo za příběh
vlastně no, tak jste pokrčilo na mene,
což se poslu každý slyší.
To nebyla freska.
Ale vlastně jesli to témom lidice.
No, to jsem právě chtěl říct.
Ještě tady máme jeden rozpol,
který v těch filmech můžeme hledat
a to je jako právě ten kontrast
trošku mezi z ochotou experimentovacím
je námi nějak se s nimi hrát
a nějak je kreativně nahlížet,
protože s ten film může udělat.
Může být velmi odvážný v tej interpretaci
a otevřít nějakým způsobem
to téma třeba i známe jinak
a tím rozproedit nějakou ryskuze.
Za mě to udělala volhá
a kdy ten film
může být řemeslně odvedený
třeba jako dobré,
ale je vlastně jenom
jistou nostalgí.
A tady já třeba jeho jich stavel do kontrastu
stracení měchové a lidice.
Jo?
Stracení měchové se hlavně úplně stratili.
Jako já si myslím, že to nemá ten dosach.
Já přijíš experimentální možná, proto masové publikum.
Ale ta metoda,
jak to nahrížit, tady je
přivědená možná daleko, ale je to ta metoda.
Tím, co lidice
není žádný experiment. Je to prostě jenom
natočené v kostímní.
Tak trochu si to chce hrát, možná
tak jak si chtěl hrát ve se no velé
z autor,
ze něk máler, na tu fresku.
Mikropříběh ale freska, ale úplně to tak jako nedopadlo.
No protože zbylte mikropříbě.
Vírat nohem výrazně než
předloze a příklad.
Musím asi souhlasit. Je tam zase

mikropříběh Karla Rodéná, resp.
Protože to můžete dát do toho týzru.
Příběh může, který a tak dál.
Přežil lidice.
Můžete to dávejte jedné věty. Jak se te popsat
prostě, já neviem
údolí v čel?
No tak to nepopíšete.
Jak to se te popsat jednou větou pro reklamu?
No protože údolí v čel, jako je výsostná freska.
No?
Protože můžete jít jenom jako to se
uchopit jedným možným způsobem a jít
říct, běžte do kina a čumte.
Tohle dneska fogovat nebude marketingové
i když jdá tady dějné věci.
Musíte tam na jít to meno.
Musíte tam na jít jednu větou a tady
tady udělat mnohem úr, než u lidice.
No a co pro vás třeba film Havil?
Osobnost, freska, snáháko, ppr.
To jsme pořád zase v těch dějenách.
To jste u toho napoleona?
To jste u toho napoleona.
Zajímavé momenty, ale v pořády to stejný princip.
Vlastně ty filmy jsou jeden
jak druhej, různě povedene,
ale ten princip je pořád stejný.
Pojďte se podívat na to, jak to bylo
s Havilem, jak to bylo
s mašínama, jak to bylo
se z Havilem a jak to bylo rámimským.
Mezi Miladou, z Havilem,
Havilem, mašínama.
A teď je otázka, jestli ten film
v tom jako je
sám, nebo ne.
Za ním třeba nejde historický Roman.
Jo, jako, jestli to vlastně
není stejný, jestli ten historický Roman
neská nedělá totež, jestli ještě
vám máme fenomen historických Roman.
A tak já myslím, že mezi
Karny Lednickou a Pičkovou

a Milou Vodou a další Mátej
a jsou si urmované?
To je posudné, ale Karny Lednická
má děvání představení.
No, protože to je místní a mají to rádi
a to já jako s cela tomu rozvoším
proč? Jako to zase, jako jo, řekne tam stela
a já vím, proč jasně
se třeba myslím, že by jako
film, že životice mají?
Životice jsou...
Proto je pro filmu.
A nemůžete vyprávět konkrétní jako jeden
příběh, protože musíte vyprávět je příběhu
630, zamůžete nějak smrskávat
i Karny Lednická musela koncentrovat.
To je nezbytnost jako literární
nebo uměleckého zpracování děje.
Tohle máte šanci dá do fresky.
Ale tohle se dá do fresky. Pokud to
odvyprávíte jako příběh
jenřich a mokroše, nebo
vartsoba, jako oběti.
Tak to zase dopadne, když se to budeme
menevat vartsob, tak to bude
si se možná zni divně a budou si všimtel,
co to je. Ale mohlo by to dofungovat.
Ale nemůžete se z toho stane to další napoleon.
Když to odvyprávíte jako životice,
tak to může by ta freska.
Já si věslím, že bych doporučil
kratší díl všem filmují věcům,
který nás znecí za to, jaký vzpůsobem
si to preludeme o dějnách
a filmu alebo filmu a dějnách.
Ale každopádně...
Ono vždycky jde o interpretaci, to já se nepohrošuju.
To nejde, jako to já chápu,
že v umění musí interpretovat
a musí nějakým způsobem
z 15 vyšetřujících udělat jednoho možná dva.
No, sledně jak říkal Marek Epstein
u Bratru byl hlavní problém, je jsou dva.
Tak, potřeboval jednoho.

Tak, ale proč ho vlastně potřebuje?
Ve chvíli byte vypravit
jako o době, ve které
Bratři mašinové odcházejí
tak nepotřebujete, ale vám nebude vadit,
že máte dva mašiny, protože toho budete mít dalších.
Mám to vadit, protože nepotřebujete teď dva na poloho nej.
Nebo jenom jednoho.
Tak, když budete točit životopistní s ním,
jíte co, tady je ještě podstatná jedna věc.
A jsem se na to i ptal,
některých, jako právě,
díky, kteří se věnujíc historickému filmu
a dlouhodobě
a třeba jako v spojených státech
jako ještě před několika lety.
To je jako jinak dneska.
Třetina scenářů včetně odmítnutých
jsou životopisy.
Protože to funguje?
Ne.
Protože to nese.
Já nemyslím umělecky a historického.
Protož mítte se,
nebo máte tamto emoce,
máte tamto nemít být.
Protož se točí filmy, tohoto typu,
tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu,
tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu.
Tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto
typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto
typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu, tohoto typu.
Můžeme se pohršovat.
Ne, ne, ne.
Maximálně můžeme pohršovat, je to úplně pitome v rámci historie.
Já bych se nepohršoval na to interpretací, nebo i před nějakou konstrukcí, kterou můžete na autor
vystavit,
a pak já se neobávám kreativit v tomhle, mě se i stracení v nich vlastně velmi líbilo,
tím jak to kombinovalo prvky hraního filmu, dokumentu, dokumentu za dokumentem, mluvící hláv,
vlastně to celí jako bylo funkční.
Fakt jako dobře, jako můj mainstreamový film to zrovna nebyl, ale co by mi vadila a co by mi vadí je
manipulace.
Když ty dějiny vezmete, protože vždycky to je, vždycky to je umělecké díl, takže vždycky to je posun.
Napoleon očima tohoto scenaristy a tohoto režiséra.

[Transcript] Přepište dějiny / Na Oscara jedině s dějepisem

Proto jsem mi líbilo České 100 lety, že mám snad o České 100 lety, Roberta Senáčka, Pavlá Kosatíka. Přiznaně.

Přiznaně, prostě se štítem rovnou to říct, jako to, takhle to vidíme mě dváho nazdara.

Velmi zodpovědný přístup, vlastně.

Ale vždycky to takhle je, vždycky to tak musí být.

Ale ve chvíli, kdy tam je víc toho autorá.

On na víc jako třeba vědomně manipulací.

Tak, tohle já potlačím, tohle já zmanipuluju, tohle já udělám jinak, protože mi to vlastně nesedí.

Nejsem třeba schopen to pochopit.

Nejsem schopen si říct, jako já rozumíte, historické postavě je dobré.

Myslím si, že ano, ale mým se sní, vlastně.

To se často stane.

To chcete mimo tu manipulací.

A myslím, že nejhorší je to, když vlastně chcete vědomně nasázit o těch lidí, co něco podobného.

Patostřeba, nebo pochoršení na dějení.

To je asi asi docela často.

Kromě všech mikrodáků pustím francouzský film Danton,

kde je to něco mezi freskou a osobními osudy mezi maximálním rozpírem.

A Danton Agražera Depardie, který teď má úplně jiný osud.

Ale pořád je to pro mě jako vlastně náhlet do té atmosféry francouzské.

Měli by ta televizní serie francouzská revoluce, což je mnohom hodin.

A jsme teď sledová s dětmi.

No, ale to se dá sledová s dětmi, protože jim vlastně jako...

Víte, že to je z dního udál zozpověď, ne?

Běží to, figurky, jsou tam události, žiron distému.

Ale je to vlastně dá sa tom ukázat ten vývoj, dá se to vysvětlit.

Ale je to zajímavé a dobré vlast.

A když ano, není to taky žádný velký eksperimen.

A to ne musí být.

Ale každopádně i v rámci YouTubeu můžeme doporučit.

Náhle do francouzské revoluce může být.

Tuž celý já nechce by to vyznělo, že tady jako lamentu nad tím, že nejsou fresky.

On to konstatují.

Je něco nám zmizelo, možná se to někde vrátí.

Jo.

Ale je tady jsme ve fázi prostě hlaviček.

Hlavičky, fresky a trochu heroizmu.

No taky, heroické hlavičky to je nejlepší na mě.

To by mohlo si padat.

To by mohlo si padat.

To tak jo.

Tak děkujeme, že jste poslouchali to naše pravdování o historických filmech.

Standlá se to v něčeho, mi inspirovalo třeba.

Nějakom přes tě rokinu.

[Transcript] Přepište dějiny / Na Oscara jedině s dějepisem

Povíme si, co jsme se v poslední době dívali my historického.

Řekem si to v bonusu.

Dátem bravo.

Tak děkujeme.